

Djordje Balasevic

Galicija

Pred zoru je sa njine strane obicno muk
pod velom magle zveckea osmi kozacki puk
i svu noc mi inje kamuflira sinjel
uz plegli brest

U inat cu i ovo pismo poslati
znam, ime i adresa nisu poznati
dok tikvan-postar ne skonta
ko to ceka sa fronta, kakvu dobru vest

I tek da znas, ovo na slici je
naoko pitomi pejsaz Galicije
al' mira ni cas, sve zivo pali na nas
fotograf jedini metkove spara

Oberst kao lud olovo rasipa
fotograf jedva katkad okine sa nasipa
na nadosloj Visli se soldati stisli
i svima su nam pomisli, daleko

U sumrak je sa njine strane obicno zal
zatuzi adjinokaja k'o ranjeni zdral
al' postane krotka kad drmne je votka
onako na belo

Pod mojom sapkom lavovi se baskare
u snu mi pletes beli sal za maskare
sva se pobrka predja kad te obgrlim s' ledja
kao violoncelo

I tek da znas, mesec u zici je

zvone na vecernje zvona Galicije
i neka mi to ne uzme nebo za zlo
al' ti si jedino cemu se molim

Brinucu vec ja, nemoj ti brinuti
ma, da sam 'teo, vec sam sto put mog'o ginuti
dok otice Viska, natraske, van smisla
i krecu jata pokisla, daleko